

Poul Dam: Jeg skal tillade mig at knytte nogle få bemærkninger til spørgsmålet om fritagelse for undervisningen i kristendomskundskab.

Det er jo sådan, at det kun er en lille del i en større sammenhæng; det er et af de mange ændringsforslag, der kommer som følge af kristendomsundervisningskommissionens to betænkninger. Det forekommer mig, at der er brug for en ganske betydelig opmærksomhed over for hvert enkelt af disse ændringsforslag.

Jeg ved meget vel, at kommissionen har opstillet den fiktion, at man kan lave en kristendomskundskabsundervisning, der er rent kundskabsmeddelende. Jeg forstår den ikke. Jeg forstår den navnlig ikke, når jeg ser på kommissionens sammensætning, fordi jeg ved, at det er folk, for hvem det er en alvorssag at undervise i kristendomskundskab. Det er ikke noget neutralt, det er noget, der for dem har en sandhedsværdi; de har altså i virkeligheden et forkyndende standpunkt til selve dette, at der skal være kristendomskundskab. Ja, det er vel også sådan, at det, at vi overhovedet har religion eller kristendomskundskab som et selvstændigt fag i vores skole, er meningsløst, hvis det ikke netop skal ses i sammenhæng med folkekirkenes placering i grundloven og med den formodede stilling, folkekirken har i hele vort samfund. Der er en modsætning imellem præmisserne, som ikke kan glemmes.

Det forekommer mig derfor, at vi, indtil vi har fået den store principielle debat, som efter min mening burde føre til, at religion/kristendomskundskab bortfaldt som et selvstændigt fag i skolen, bør følge det, der har været dansk tradition altid, nemlig den størst mulige frihed for eleverne og deres forældre på dette område. Den størst mulige frihed, det vil sige, at det ikke er noget, der skal afprøves med et eller andet tilhørsforhold til et trossamfund eller et eller andet medlemskort, men at enhver selv skal kunne afgøre, om han eller hun vil deltage i netop dette fag.

Den formulering, vi hidtil har haft i HF-loven, hvorefter man, når man ikke tilhørte folkekirken, efter anmodning kunne fritages, forekommer mig at være i den bedste overensstemmelse med den frihedslinje, som det radikale venstre og partiet venstre har stået for i så mange år. Jeg skal derfor opfordre alle, der føler sig i pagt med det radikale venstre og venstres frihedslinje, til at stemme for det ændringsforslag, som mit partis medlemmer af uddannelsesudvalget har stillet.

Undervisningsministeren (Knut Heinesen): Fru Ritt Bjerregaard gjorde nogle betragtninger om forholdet imellem HF-kapaciteten og gymnasiekapaciteten på grundlag af den undersøgelse, som Erik Jørgen Hansen fra socialforskningsinstituttet har foretaget. Jeg forstår meget vel disse betragtninger, idet jeg dog vil gøre opmærksom på, hvad der står i bemærkningerne til lovforslaget, nemlig at vi jo udbygger HF-kapaciteten kraftigt i disse år med henblik på at få en fuldstændig dækning i 1976-77 senest, og det, som jeg mener må være det primære standpunkt, og det er jeg sikker på at vi er enige om, er at indgå en adgangsbe-grænsning både for gymnasiet og for HF. Når man så ser tilbage på sagen, kunne man måske have tænkt sig en anden fordeling af kapaciteten end den, man har haft, men det er jo en anden sag.

Jeg takker fru Ritt Bjerregaard, fru Ellen Strange Petersen, hr. Robert Christensen, hr. Samuelsen og også fru Kristine Helberg for tilslutning til forslaget. Jeg skal sige særlig til fru Kristine Helberg, at jeg naturligvis vil huske det, som står i betænkningen, at man ved optagelsen på kurserne fortrinsvis giver adgang for ansøgere, som efter skolegangens afslutning har været ude i erhverv. Det er en indstilling, som nøje harmonerer med det, som jeg finder rigtigt og fornuftigt.

Jeg kan ikke støtte mindretallets ændringsforslag til § 1, nr. 2. Vi har jo diskutert dette spørgsmål før, men jeg kan sige